

Terezín 2019

Sešel se rok s rokem a delegace z okresu Louny se opět vydala na pietní akt do Terezína, který se konal tak, jako každým rokem první sobotu v květnu. Letos tento den připadl na 4. 5. a především jsme měli trochu obavy z počasí, které hrozilo deštěm a zimou. V autobuse se vždy scházíme z Podbořanska, Žatecka a Lounecka, většina z nás se zde potkáváme pravidelně, ale někdy mezi námi přivítáme i nové tváře.

Hrozba špatného počasí se sice úplně nevyplnila, i když občas se na nás snesl nějaký ten déšť a slunko se ze zachmuřené oblohy neukázalo. Nevadilo nám to, většina z nás byla na nástrahy počasí připravena v podobě zimního oblečení doplněného deštníky a tak jsme mohli s úctou a pokorou sledovat zástup vzácných hostů ze zahraničí i z naší vlasti, kteří se s námi přišli poklonit památce zavražděných a vězněných občanů z celé Evropy, z nichž se mnozí již nedožili konce 2. světové války. Slova europoslankyně Kateřiny Konečné zde na místě KT Terezín připomněla hrůzy války i tohoto místa, které nesmíme nikdy zapomenout. Z jejich slov a koneckonců i z našich myšlenek zaznělo hlasitě i obrazně to, že podobná tragédie se nesmí již nikdy opakovat. To je vlastně i naším důvodem, proč se opakovaně do Terezína vracíme, nikdy nezapomeneme a také nedopustíme, aby se něco takového v budoucnu dělo.

V závěru pietního aktu ženy položily květiny k jednotlivým pomníčkům a musím říci, že i přes nepřízeň počasí se nás sjelo dostatek, abychom květy pokryly velké množství pomníčků. V těchto květnových dnech v rukou žen tradičně převládá šerík, symbol osvobození naší vlasti od fašismu. Pietní akt, ale ještě úplně neskončil a jednotlivé delegace i někteří z nás osobně jsme se ještě vydali uctít památku zavražděných vězňů na místě bývalého popraviště uvnitř areálu koncentračního tábora. Přestože místo bylo pietně upraveno a celý areál byl velice dobře udržován, zavanula na nás temná atmosféra posledních válečných dnů počátkem května 1945, kdy zde ještě bylo nesmyslně popraveno několik desítek vlastenců z řad mužů i žen, který se provinili pouze tím, že byli členy organizace Předvoj a ilegální KSČ, které bojovaly proti fašismu. Byla to hrozná tragédie, část naší vlasti i některé okolní státy Evropy se již radovaly ze získané svobody a zde, v Terezíně ještě byly vražděni lidé. I to bylo připomenuto v proslovu na místě popraviště. Přestože návštěva Terezína v nás vyvolala určitý smutek a chmury, v jednom okamžiku jsme se i trochu pousmáli. Cestou do prostoru popraviště u zdi jsme kráčeli podél zeleného trávníku, kterým napříč protékal potok a najednou jsme poblíž břehu v trávě zahlédli něco velkého a pohybuujícího se. Když jsme přišli blíže, uvítalo nás vesele se krmící chlupaté zvířátko, které ani davy udivených návštěvníků neodradily od spásání sytého zeleného porostu trávníku. Když zvířátko zahlédlo fotoaparát, jako by se začalo usmívat a ještě více naším směrem natáčelo hlavičku, abychom měli co nejlepší obrázek. Tak jsme se vlastně seznámili s jedním milým chlupáčem, snad ondatrou, která obývala břeh terezínského potoka a dávala nám tak najevo, že zde je již klid a že lidé i jiní tvorečkové zde žijí v míru.

V závěru naší návštěvy jsme ještě zavítali do Litoměřic. Někteří se rozešli po různých pamětihodnostech města a někteří z nás jsme zavítali do otevřeného litoměřického podzemí, které se nachází pod hlavním náměstím. Přestože chodby měly jen 366 m, pro většinu z nás to byl vcelku sportovní výkon. Podzemí je totiž třípatrové a museli jsme projít nahoru i dolů celkem 180 schodů. Ale stálo to za to. V chodbách byly k vidění různé artefakty z doby pravěku, středověku i renesance a místy jsme se nacházeli až 10 m pod úrovní náměstí.

Přestože jsme z Litoměřic již odjížděli za silnějšího deště, nikomu to nevadilo. I tak se nám den vydařil a důstojně jsme uctili památku na pietním místě v Terezíně a za rok se určitě vrátíme, abychom opětovně podpořili myšlenky pokrokových lidí z celé Evropy.

